

Ulla Viertola: Mosaiikkilintu. Oman keisarien aikakirjat I
WSOY 2006.

Helmikuun 2006 Henki & Elämä kirjafestivaaleilla esiteltiin monia uutuuksia, näiden joukossa myös Ulla Viertolan esikoisteos Mosaiikkilintu.

Viertola on selkeästi tarinastaan nautiskeleva kertoja. Pitkän kirjoitusprosessin tuloksena on syntynyt polveileva kertomus, joka avaa lukijalle oven Oman valtakuntaan. Tarina esittelee lukijalle keisarikunnan, jossa vallitsee huutava vesipula. Häikäilemätön vallananastaja käyttää tilannetta hyväkseen, ja nuori keisari Adulkar III huomaa joutuneensa pahaan ahdinkoon, kun tilanteen vakavuus alkaa pikkuhiljaa selvitä. Palatsissaan suojattua elämää viettänyt Adulkar on vaikeiden valintojen edessä joutuessaan mieron tielle juonittelijoiden toimesta, ymmärtäessään että hän vaarassa menettää kaiken. Tästä alkaa pitkä matka, jolle on luvassa myös jatko-osia.

Mosaiikkilintu ei sinänsä tuo mitään uutta fantasiakirjallisuuteen. Siinä toistuu mm. fantasiakirjallisuudelle perinteinen rakenne ns. questista eli matkasta. Questin aikana yksi tai useampi kertomuksen henkilöahmoista kehittyy niin henkisesti kuin fyysisestikin, ja kasvaa kohtaamaan maailman vaarat sekä kypsyy vastaanottamaan (monesti jopa ennaltamäärätyn) kohtalonsa. Pientä irtiottoa tyypillisestä fantasiasta teokseen tuo se, että Mosaiikkilinnussa tarinan ytimessä on valta sekä valtaan liittyvät näkökulmat. Nämä piirteet palvelevat myös tarinaa rakentavina aineksina. Viertola kirjoittaa sutjakkaasti, teksti on luontevaa ja etenee juohevasti. Kertomus ei ole hätäisen oloinen, pikemmin voisi sanoa että se etenee "vakaasti kuin juna".

Kokonaisuudesta kuitenkin puuttuu se viimeinen kipinä, piste iin päälle, joka saisi lukijan syttymään innostuksen liekkeihin. Voi tietysti olla, että tämä on vain aikuisen lukijan mielessä syttyvä tunne, jospa nuori tuntee eri tavalla. Paljon fantasiakirjallisuutta lukeneena tämän lajityypin uusiin tapauksiin kaipaisi kuitenkin jotakin uutta ja tuoretta, joka omalta osaltaan kehittäisi ja muovaisi suomalaista fantasiaperinnettä eteenpäin.

Maria Loikkanen